

Filistin'i Kaybettirme Girişiminin "Aktivasyon" Zirvesi!

Arap devletlerinin 17. zirvesi 22-23 Mart 2005'te Cezâyir'de toplandı. Sonuç bildirgesi her zamanki gibi okunmadan yayınladı. Konferansın son oturumunda üzerinde durulan husus, Filistin'e ilişkin olarak Beyrut Zirvesi girişiminin başlatılması için bir heyet oluşturulması idi. Bildirgede Irak meselesi, doğal âfetlerin izlenmesi için bir uydu kurulması, ortak Arap parlamentosu, Arap Birliği'nin reforme edilmesi, mâlî konular, teknolojik gelişmeler, gıda güvenliği ve Arap dayanışması gibi birçok genel konulara yer verildi. Konuşmaların çoğu hiçbir faydası olmayan ve süslemek için büyük çaba sarfedilmiş boş konuşmalar idi. Ayrıca bölgesel ve devletlerarası benzer konferanslarda olduğu gibi bolca tekrarlanan tebrik ifadeler vardı... Sonra Konferans esnasında ve sonrasında alışlageldik diğer dekoratif formaliteler...

Zirvenin sonuç bildirgesini inceleyen kimse, bu zirvenin "Filistin Meselesi"ni aşama aşama katleden konferanslar serisinin bir halkası olduğunu görür. Nitekim söz konusu zirvenin aldığı kararlardan en dikkat çekici olanı, "Beyrut Zirvesi'nde Barış Girişiminin Aktivasyonu" dedikleri şey idi ve toplantılarının özünü de bu oluşturuyordu. Buna, Dışişleri Bakanları toplantısından son oturuma kadar konferansın hararetli aşamaları eşlik etti.

Bu girişimin tehlikesini kavramak için biraz geriye, Fas Zirve Konferansı'nın Kasım 1981 ve Eylül 1982'deki iki oturumuna dönmemiz gerekir. O zaman zirve toplantısında Fahd Girişimi onaylanmıştı. Bu girişim, tanımlanmış güvenlik sınırları dâhilinde İsrail'in var olma hakkını -îma yoluyla olmaksızın açıkça- ilan ediyordu.

Bundan sonra biraz aralanmış olan kapı üzerindeki gizlilik kalkmış oldu. Yahudiler Filistin Otoritesi'nin herhangi bir şey üzerindeki egemenliğini kabul etmeden önce Otorite'nin, 1948 Filistini'ndeki yahudi varlığını kabul ettiği Oslo Anlaşması ise kapıyı tamamen açmış oldu.

Filistin sorununu Araplar ve Filistin Otoritesi nezdinde 1967'de işgâl edilenler ile sınırlandıran ve 1967'de işgâl edilen topraklardan geri çekilmesi, mülteciler için "münâsip" bir çözüm bulunması ve geri dönüş hakkı üzerinde çalışılması hususunda devletlerarası "meşruiyet"e göre yahudiler ile müzâkere edilmesi zarureti vurgulayan, sonra da tümüyle tanıyarak ve diplomatik ilişkiler kurarak yahudilerle tamamen "normalleşme" öngören, ister 1948'de işgâl edilen olsun ister daha azı olsun isterse 1967'den beri hâlen yerleşimler ve düzenlemeler ile azaltılmaya devam edilen olsun, Filistin'in çoğunun tümüyle yahudilere teslim edilmesini, sonra da geri kalan topraklar üzerinde -yahudilerin iznine bağlı olarak- Filistin Otoritesi için bir devlet kurulmasını şart koşan Suudi Veliaht Prensi 'Abdullah'ın kendi girişimini sunduğu 2002'deki Beyrut Zirvesi'ne kadar hâdiseler ardarda gelişti. Bu şekilde Filistin konusunda yahudilerin işgâlcı devletiyle yapılan mücadele sona ermiş oldu.

Böylece Filistin meselesi, Oslo'dan başlayıp peşi sıra hemcinsleri olarak gelenler ve Yol Haritası'na kadar, sonra Şaron Plânı ve eş-Şarm-uş Şeyh Zirvesi'ne kadar giderek daraltılmaya başlandı. Tâ ki Filistin meselesi, Filistin'deki yahudi devletinin güvenliği ve bu güvenliğin sağlanmasına yönelik bir güvenlik meselesi haline geldi! Filistin Otoritesi'ne verilecek olan varlık ise yahudilerin güvenlik meselesi garanti edildikten sonra söz konusu olabilecek ikincil bir konu oldu.

İşte şimdi de 2005'teki Cezâyir Zirvesi geldi. Bundaki maksat ise müzâkere çözümlerini sürdürsünler diye yahudilere yönelik "iyi niyet" alanlarını genişleterek yahudileri cesâretlendirmektir. Bildirgede yer alan diğer konulara gelince; bunlar sadece konuyu gerçek yüzünden uzak göstermeye yönelik oradan-buradan yapılmış değersiz rütüşlardır.

Hiyânette daha cür'etli olan ise Ürdün yönetimi idi. Nitekim örtüleri kaldıran o idi ve kendi belgesinde yahudiler ile yapılan müzâkere çözümlerinin sonuna kadar beklemeye gerek olmadığını, aksine gerçek bir iyi niyet girişimi olarak öncelikle onlarla ilişkilerin normalleştirilmesinin gerekli olduğunu duyuruyordu. Lâkin zirve konferansına katılan diğer Arap yönetimleri, Ürdün'ün bu sapık ve münâsebetsiz açıklamasına katılmayı kendileri için zor ve ağır buldular. Bunun yerine konunun gizli kalmasını veya perde ardında durmasını tercih ettiler ki sakladıkları husus, "dekoratif ihânet" dâhilindeki kendi yöntemlerine göre aşamalar halinde açığa çıkabilsin. Böylece Ürdün belgesine giydirdikleri bir kılıf buldular ve "normalizasyon" değil de "aktivasyon" diyerek Ürdün yönetiminin önerdiği "ilişkilerin normalleştirilmesinde acelecilik" yerine "Beyrut Zirvesinde Aktivasyon" ifadesini ortaya attılar.

Bu bağlamda Cezâyir Dışişleri Bakanı yaptığı öfkeli açıklamada; İsrail, devletlerarası meşruiyeti ve Arap girişimini uygulamadığı ve Filistin Otoritesi'nin bir devlet haline gelmesini kabullenmediği sürece ilişkilerin normalleştirilmeyeceğini, ancak bundan sonra İsrail ile anlaşmazlığın tamamen sona ereceğini ve ilişkilerin tamamen normalleşeceğini vurguladı. Yine Arap Birliği Genel Sekreteri Amr Musa da bir adımın buradan diğer adımın da karşıdan atılması gerektiğini açıklayarak şöyle dedi: *"İcraate karşılık icraat olmalıdır ki dengeli bir barışa ulaşıp Araplar ile İsrail arasındaki anlaşmazlık dosyalarını kapatabilelim."*

Benzer şekilde Cezâyir Cumhurbaşkanı Buteflika da kendi Dışişleri Bakanı ile Arap Birliği Genel Sekreteri'nin sözlerini tekrarladı ve Beyrut Zirvesi'ne sunulan Barış Girişimi'nin stratejik bir seçenek

olarak yeniden vurgulayarak şöyle dedi: “Bugün Arap Âlemi için bu stratejik barış seçeneğine bütün kuvvetle vurgu yapmak ve en kısa sürede yükseltmek ve cisimleştirmek üzere uygulama, iletişim, denetim ve düzenlemeye yönelik siyasal bir mekanizma oluşturarak bunu desteklemek oldukça önemlidir.” Zirve onun bu görüşünü benimsedi ve karar sahipleriyle görüşmek ve yahudileri barış sürecini canlandırmaya teşvik etmek üzere üst düzey bir heyet oluşturulmasını onayladı. Tüm bunlar da “girişimin aktivasyonu” adı altına yapıldı!

Zirve, almış olduğu “Normalizasyonda aceleciliğe karşılık zirvede aktivasyon” kararına, zirvenin bir başarısı olarak itibar etti. Yahudi varlığını tamamen tanımayı öngören bir girişim içinde bu ne aktivasyonuymuş?! Hatta bu girişim içerisinde belirtilen bir diğer husus da Filistin Otoritesi’ne zayıf bir devlet verilmesi ve yahudinin kendisiyle hepsini başından savdığı halde ve tarafgirliğine rağmen devletlerarası meşruiyetin uygulanmasıdır. Öyleyse daha neyin aktivasyonuymuş? Kaldı ki bunun maksadı, aralarındaki ilişkilerin daha da geliştirilerek açıktan ve gizliden yahudilere daha da yakınlaşmaktır. Saklanan husus ise birçok Arap devletinin yahudi varlığı ile ilişki kurmaya başlamaları veya gidişatlarının bu yönde olmasıdır!

Ey Müslümanlar!

Muhakkak ki Filistin, İslâmî bir topraktır ve onun tek bir karışından veya toprağının zerresinden bile vazgeçilmesi câiz değildir. Nitekim orası Müslümanların kanlarıyla sulanmıştır. Üzerinde mücâhidlerin atlarının tozu değmemiş veya bir şehîdin kanı damlamamış tek bir karış yoktur. Dolayısıyla onun herhangi bir parçasını teslim etmek; Allah’a, Rasulü’ne ve mü’minlere açıkça ihânet etmektir.

Orası el-İsrâ’ ve’l Mi’râc toprağıdır ve Evvel-il Kibleteyn ^[İki Kiblenin İlki, Mescid-il Aksâ] toprağıdır. Bereketinin büyüklüğünden dolayı Allah ^[Subhânehu ve Te’alâ], nın çevresini mübârek kıldığı bir topraktır. Henüz Müslümanların orduları orayı fethetmemiş iken İslam’daki yüksek derecesinden dolayı Allah ^[Subhânehu ve Te’alâ], nın Kulu ^[Muhammed, Salâvâtullahi ve Selâmuğu ‘Âleyh], i bir gece Mescid-il Haram’dan kendisine gönderdiği topraktır. Bu temiz ve mübârek toprak için başkası değil ancak ve sadece tek bir çözüm vardır. Bu çözüm; Halîfe ‘Umer İbn-ul Hattâb ^[RadiyAllahu ‘Anh] zamanında ilk kez fethedildiği gibi ve Mücâhid Salâhuddin ^[Rahimehullah] zamanında Haçlıların pisliğinden temizlendiği gibi ve Halîfe ‘AbdulHamîd ^[Rahimehullah] zamanında yahudilerin azgınlığından korunup gözetildiği gibi bir çözümdür. İşte bugün Filistin, yeniden bir ‘Umer’e veya bir Salâhuddin’e veya bir ‘AbdulHamîd’e şiddetle muhtaçtır.

Ey Cezâyirliler!

Ey Bir Milyon Şehidin Ülkesi!

Sizin aranızda düzenlenen bir konferans elbette; halkını evsiz bırakan, yaşlıların, kadınların ve çocukların kanlarını akıtan, evlerini başlarına yıkan ve ağaçlarını kökünden söken yahudilerin devletini yok etmek üzere Müslümanların ordularını yüksek sesle çağıran, onu ortadan kaldırmak için orduları harekete geçiren ve Filistin’i Diyâr-ul İslam’a katan bir konferans olmalıydı. Yoksa Filistin Otoritesi’nin zayıf, yarı-egemen ve otoritesiz bir devlet kurmasına izin vermeleri için yahudilere “baskı” yapsınlar diye karar sahiplerine yalvarmaya gitmek üzere “üst düzey bir tayfa” gönderen bir konferans olmamalıydı.

Muhakkak ki **Hizb-ut Tahrir** / Cezâyir, Müslümanların ordularını yahudilerle savaş meydanlarında karşılaşmaya, varlıklarını ortadan kaldırmaya ve Filistin’i, tüm Filistin’i Diyâr-ul İslam’a katmaya teşvik etmektedir. Aynı zamanda İslam’ın zirve sütunu olan Cihâd’ı engelleyen Müslümanların beldeleri üzerindeki yöneticilere karşı, Allah ve Rasulü’nün hoşnut olacağı kararlı bir tavır takınmak üzere ihlaslı Müslümanların cesâretini tahrik etmektedir. Ümmete düşen ise, ülkelerine ve halklarını hâinlikle arkadan vuran bu yöneticilerden tek bir tane bırakmamak ve kukla devletlerini ortadan kaldırarak tüm Müslümanlar için tek bir devlet kurmaktır ki bu, yahudilerin devletini yok etmek için orduları savaşa hazırlayacak, İslam’ın mücevheri olan Mescid-il Aksâ toprağını ve sömürgeci kâfirin işgâl ettiği her bir beldeyi Diyâr-ul İslam’a katacak olan **Râşidî Hilâfet Devleti**’dir. İşte böylece İslam ve Müslümanlar ‘azîz, Kûfur ve Kâfirler ise zelîl olacaktır.

Muhakkak ki Allah, Kendisine (Dînine) nusret edene nusret,
zafer verecektir. Şüphesiz Allah, Kaviyy’dir, ‘Azîz’dir. ^[el-Hacc 40]